Ταπεινοφροσύνη αληθινή και ταπεινοφροσύνη ψεύτικη (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Οκτωβρίου, 2016

"Κανείς ας μη σας κατακρίνει, δείχνοντας δήθεν ταπεινοφροσύνη", λέει ο άγιος απόστολος Παύλος.
Αληθινή ταπεινοφροσύνη είναι η οικείωση του φρονήματος του Χριστού, "ο οποίος, αν και ήταν Θεός, ...τα απαρνήθηκε όλα και πήρε μορφή δούλου, έγινε άνθρωπος, και όντας πραγματικός άνθρωπος, ταπεινώθηκε θελληματικά, υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού".
Η αληθινή ταπεινοφροσύνη είναι η διάκριση, που αποτελεί δώρο Θεού, ενέργεια της θείας χάριτος στον νου και την καρδιά του ανθρώπου.

Υπάρχει και **αυτόβουλη ταπεινοφροσύνη**. Αυτή είναι εφεύρημα ψυχής φιλόδοξης, ψυχής πλανεμένης και αυταπατημένης, ψυχής που κολακεύει τον εαυτό της και ζητάει την κολακεία του κόσμου, ψυχής που ολοκληρωτκά προσηλώθηκε στις επίγειες επιτυχίες και απολαύσεις, ψυχής που λησμόνησε την αιωνιότητα και τον Θεό.

Η αυτόβουλη, η επινοημένη, η πλαστή ταπεινοφροσύνη είναι ένα σύνολο αναρίθμητων και ποικίλων τεχνασμάτων, με τα οποία η ανθρώπινη υπερηφάνεια προσπαθεί να υποκλέψει τη δόξα της ταπεινοφροσύνης από τον τυφλωμένο κόσμο, τον κόσμο που αγαπά τα δικά του, τον κόσμο που εγκωμιάζει το ελάττωμα, όταν αυτό καλύπτεται πίσω από το προσωπείο της αρετής, τον κόσμο που μισεί την αρετή, όταν αυτή παρουσιάζεται μπροστά του με τη θεία απλότητά της, με την αγία και σταθερή υποταγή στο Ευαγγέλιο.

Τίποτα δεν είναι τόσο ενάντιο στην ταπείνωση του Χριστού όσο η αυθαίρετη ταπεινοφροσύνη, που απορρίπτει τον ζυγό της υπακοής στον Κύριο και υπηρετεί τον σατανά, φορώντας τον μανδύα της υπηρεσίας του Θεού.

Αν κοιτάζουμε ακατάπαυστα την αμαρτωλότητά μας, αν προσπαθούμε να παρατηρούμε κάθε της όψη, δεν θα βρούμε μέσα μας καμιάν αρετή, ούτε την ταπεινοφροσύνη.

Η αληθινή ταπείνωση κρύβει την αληθινή αρετή, όπως μια σεμνή κόρη κρύβει την ομορφιά της μ' ένα κάλυμμα, όπως τα "άγια των αγίων" κρύβονταν από τα μάτια των ανθρώπων με το καταπέτασμα.

Η αληθινή ταπεινοφροσύνη είναι ο χαρακτήρας του Ευαγγελίου, το ήθος του Ευαγγελίου, η λογική του Ευαγγελίου.

Η αληθινή ταπεινοφροσύνη είναι θεϊκό μυστήριο, μυστήριο ασύλληπτο από τον ανθρώπινο νου. Όντας ύψιστη σοφία, φαίνεται παράλογη στη σαρκική διάνοια.

Το θεϊκό μυστήριο της ταπεινώσεως το αποκαλύπτει ο Κύριος Ιησούς στους πιστούς μαθητές Του, σ' εκείνους που κάθονται κοντά στα πόδια Του και ακούνε με προσοχή τα σωτήρια λόγια Του. Μα κι όταν αυτό αποκαλυφθεί, παραμένει κρυφό. **Η ταπείνωση είναι ανεξήγητη με τα λόγια και τη γλώσσα της γης. Η ταπείνωση είναι απρόσιτη στον σαρκικό λογισμό.** Προσιτή γίνεται μόνο στον πνευματικό λογισμό. Ωστόσο, κι όταν γίνεται προσιτή, ουσιαστικά παραμένει απρόσιτη.

Η ταπείνωση είναι ζωή ουράνια πάνω στη γη.

Η θαυμαστή και ευλογημένη θέα των μεγαλείων του Θεού και των αναρίθμητων ευεργεσιών Του προς τον άνθρωπο, η μακάρια γνώση του Λυτρωτή και η διακονία Του με αυτοθυσία, η αναγνώριση της καταστροφικής πτώσεως του ανθρωπίνου γένους - να τα αόρατα γνωρίσματα της ταπεινώσεως, να οι προθάλαμοι του πνευματικού αυτού ανακτόρου που έχτισε ο Θεάνθρωπος.

Η ταπείνωση δεν αισθάνεται ταπεινή. Απεναντίας, βλέποντας μέσα της υπερβολικό εγωισμό, ψάχνει επίμονα να βρει όλα τα κλαδιά του. Και όσο ψάχνει, τόσο διαπιστώνει ότι πρέπει ν' αγωνιστεί για πολύ ακόμα.

Ο σημειοφόρος και πνευματοφόρος **όσιος Μακάριος ο Αιγύπτιος**, που επονομάστηκε από την Εκκλησία **Μέγας** για τις μεγάλες αρετές του, ιδαίτερα για τη βαθιά του ταπείνωση, λέει σε μιαν από τις υψηλές, τις άγιες, τις πνευματικές πραγματικά ομιλίες του ότι ακόμα κι ένας καθαρός, **ακόμα κι ένας τέλειος, θα λέγαμε, άνθρωπος έχει μέσα του την τάση προς την έπαρση** . Αυτός ο δούλος του Θεού όχι μόνο έφτασε ο ίδιος στην πιο υψηλή βαθμίδα της χριστιανικής τελειότητας, αλλά και γνώρισε στα χρόνια του, χρόνια πλήθους αγίων, τον πιο μεγάλο όσιο, τον Μέγα Αντώνιο. Βεβαίωσε, ωστόσο, ότι δεν γνώρισε κανέναν άνθρωπο που θα μπορούσε να ονομαστεί τέλειος μ' όλη τη σημασία της λέξεως.

Η ψεύτικη ταπείνωση αισθάνεται ταπεινή. Και είναι αστείο, συνάμα και θλιβερό, να ευχαριστιέται μ' αυτή την απατηλή και ψυχοφθόρα αίσθηση.

Ο σατανάς μεταμφιέζεται σε άγγελο φωτός. Οι απόστολοι του σατανά μεταμφιέζονται σε αποστόλους του Χριστού. Η διδασκαλία του σατανά παρουσιάζεται σαν διδασκαλία του Χριστού. Οι απατηλές και πλανερές καταστάσεις

που προκαλούνται από τον σατανά, παρουσιάζονται σαν πνευματικές και ευλογημένες καταστάσεις που προέρχονται από τον Χριστό. **Η υπερηφάνεια και η κενοδοξία που εμπνέονται από τον σατανά, δημιουργούν στον άνθρωπο την αυταπάτη ότι αποτελούν την ταπείνωση του Χριστού.**

Αχ! Που κρύβονται από τους δύστυχους ονειροπόλους, που είναι αλήθεια ικανοποιημένοι με την κατάσταση της αυταπάτης τους και δεν σκέφτονται παρά την απόλαυση και την ευδαιμονία, που κρύβονται απ' αυτούς τα λόγια του Σωτήρα, "Μακάριοι εσείς που τώρα κλαίτε..., μακάριοι εσείς που τώρα πεινάτε..., αλίμονο σ' εσάς που τώρα είστε χορτάτοι..., αλίμονο σ' εσάς που τώρα γελάτε".

Κοίταξε με προσοχή, κοίταξε δίχως εμπάθεια την ψυχή σου, αγαπητέ μου αδελφέ! Δεν είναι προτιμότερη γι' αυτήν η μετάνοια από την ηδονή; Δεν είναι προτιμότερο γι' αυτήν το κλάμα πάνω στη γη, την κοιλάδα των θλίψεων την προορισμένη ακριβώς για τον θρήνο, από τις άκαιρες, τις απατηλές, τις άπρεπες, τις ολέθριες απολαύσεις;

Η μετάνοια και το πένθος για τις αμαρτίες σου αποτελούν προϋποθέσεις της αιώνιας μακαριότητάς σου - είναι γνωστό, είναι αναμφισβήτητο, είναι βεβαιωμένο από τον Κύριο. Βυθίσου σ' αυτές τις άγιες καταστάσεις σταθερά και μόνιμα. **Μη ζητάς τις απολαύσεις, μην ευφραίνεσαι μ' αυτές, μην ικανοποιείσαι μ' αυτές, μην εξαλείφεις μ' αυτές την ευλογημένη πείνα και δίψα της δικαιοσύνης του Θεού, την ευλογημένη και σωτήρια λύπη της ψυχής σου για τη αμαρτωλότητά της**.

Η πείνα και η δίψα της δικαιοσύνης του Θεού είναι οι μάρτυρες της συναισθήσεως της πνευματικής φτώχειας. **Το πένθος είναι η έκφραση της ταπεινώσεως, είναι η φωνή της**. Η απουσία του πένθους, η απουσία πνευματικής ζωής, **ο χορτασμός και η απόλαυση φανερώνουν την υπερηφάνεια της καρδιάς**.

Να φοβάσαι μην τυχόν, για την κούφια και απατηλή απόλαυση, κληρονομήσεις την αιώνια συμφορά, όπως προειδοποίησε ο Θεός, όσους χορταίνουν τώρα εκούσια, ενάντια στο θέλημά Του.

Η κενοδοξία και τα παιδιά της, δηλαδή οι ψεύτικες πνευματικές απολαύσεις, που ενεργούν μέσα στην ψυχή δίχως να διαποτίζονται με την μετάνοια, δημιουργούν ένα φάντασμα ταπεινώσεως. Αυτό το φάντασμα αντικαθιστά στην ψυχή την αληθινή ταπείνωση. Το φάντασμα της αλήθειας, το οποίο στο όνομά της εγκαταστάθηκε στο ναό της ψυχής, φράζει στην ίδια την αλήθεια όλες τις εισόδους του πνευματικού αυτού ναού.

Αλίμονό σου, ψυχή μου, θεόπλαστε ναέ της αλήθειας! Με το να δέχεσαι μέσα σου το φάντασμα της αλήθειας, με το να προσκυνάς το ψέμα αντί για την αλήθεια, γίνεσαι

ειδωλολάτρισσα!

Στο ειδωλείο στάθηκε το είδωλο: η ψευδοταπείνωση. **Η ψευδοταπείνωση είναι η πιο φρικτή μορφή υπερηφάνειας**. **Αν με τόση δυσκολία διώχνει ο άνθρωπος από μέσα του την υπερηφάνεια, όταν την αναγνωρίζει ως υπερηφάνεια, πως θα την διώξει όταν του φαίνεται σαν ταπείνωση;**

Σ' αυτό το ειδωλείο βρίσκεται το θλιβερό βδέλυγμα της ερημώσεως! Εκεί ψάλλονται ύμνοι που ευφραίνουν τον άδη. Εκεί οι λογισμοί και τα αισθήματα γεύονται τα απαγορευμένα ειδωλόθυτα και πίνουν κρασί ανακατεμένο με θανατηφόρο δηλητήριο. Εκεί κατοικούν είδωλα, ακάθαρτα δαιμόνια, γι' αυτό όχι μόνο η θεία χάρη και τα πνευματικά χαρίσματα δεν πλησιάζουν, μα και καμιά αληθινή αρετή ή ευαγγελική εντολή.

Η ψεύτικη ταπείνωση τυφλώνει τόσο τον άνθρωπο, που τον κάνει όχι μόνο να πιστεύει και να υπαινίσσεται, όταν μιλά στους άλλους, πως είναι ταπεινός, αλλά και ανοιχτά να το λέει και δυνατά να το κυρήσσει.
Σκληρά μας εμπαίζει το ψέμα, όταν εμείς, απατημένοι απ' αυτό, το παίρνουμε για αλήθεια.

Η μακάρια ταπείνωση είναι αόρατη, όπως αόρατος είναι και ο χορηγός της Θεός. **Είναι σκεπασμένη με τη σιωπή, την απλότητα, την ειλικρίνεια, τη φυσικότητα, την ελευθερία**.

Η ψεύτικη ταπείνωση συνοδεύεται πάντοτε από την προσποίηση και την εξωστρέφεια, με την οποία αυτοδιαφημίζεται. Η ψεύτικη ταπείνωση αγαπά τους θεατρινισμούς, μ' αυτούς απατά και αυταπατάται.

Η ταπείνωση του Χριστού είναι ντυμένη με χιτώνα άρραφο, με το πιο απλό ένδυμα. Μ' αυτό το ένδυμα δεν αναγνωρίζεται και δεν γίνεται αντιληπτή από τους ανθρώπους.

Η ταπείνωση είναι άγιος καρδιακός θησαυρός, είναι ανώνυμη καρδιακή ιδιότητα, είναι θεία συνήθεια, που γεννιέται ανεπαίσθητα στην ψυχή από την **τήρηση των ευαγγελικών εντολών**.

Η αρετή της ταπεινοφροσύνης ενεργεί όπως το πάθος της φιλαργυρίας. Όσο συγκεντρώνει φθαρτούς θησαυρούς ο φιλάργυρος, τόσο κυριεύεται από την απληστία, όσο πιο πλούσιος γίνεται, τόσο πιο φτωχός αισθάνεται. Το ίδιο συμβαίνει και με τον ταπεινό άνθρωπο: Όσο περισσότερο πλουτίζει σε αρετές και θεία χαρίσματα, τόσο πιο φτωχός πνευματικά, τόσο πιο τιποτένιος αισθάνεται. Είναι φυσικό. **Ο άνθρωπος που δεν έχει γευθεί το**

ύψιστο ουράνιο καλό, θεωρεί πολύτιμα τα δικά του καλά, τα μολυσμένα από την αμαρτία. Ο άνθρωπος που έχει γευθεί το αγιοπνευματικό, το θείο καλό, βλέπει πως δεν έχουν καμίαν αξία τα δικά του καλά, που είναι συνενωμένα με το κακό.

Πολύτιμο είναι για τον ζητιάνο το σακί με τα χάλκινα νομίσματα, που μάζεψε με πολύ κόπο έπειτα από πολλά χρόνια. Όταν, όμως, ένας πλούσιος του προσφέρει θησαυρό αμύθητο από χρυσά νομίσματα, το σακί με τα χάλκινα νομίσματα το πετά περιφρονητικά σαν περιττό βάρος.

Ο δίκαιος και πολύπαθος Ιώβ, μετά την παροιμιώδη υπομονή που έδειξε στις φοβερές του δοκιμασίες, αξιώθηκε να δει τον Θεό. "Πρωτύτερα Σε γνώριζα μονάχα απ' όσα είχα ακουστά για Σένα, μα τώρα Σε είδα με τα μάτια μου", Του είπε σε μιαν ωραία προσευχή του. Και **ποιος ήταν ο καρπός της θεοπτίας στην ψυχή του δικαίου; Η ταπείνωση:** "Γι' αυτό περιφρόνησα τον εαυτό μου, έλιωσα (από καρδιακή συντριβή), αισθάνομαι σαν χώμα και στάχτη".

Θέλεις ν' αποκτήσεις ταπείνωση; Τήρησε τις ευαγγελικές εντολές. Έτσι θα εγκατασταθεί στην καρδιά σου και θα ενωθεί μαζί της η αγία ταπείνωση, η ταπείνωση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Αρχή της ταπεινώσεως είναι η συναίσθηση της πνευματικής φτώχειας. Μέσα της είναι η ειρήνη του Χριστού. Τέλος και τελείωσή της είναι η αγάπη προς τον Χριστό.

Η ταπείνωση ποτέ δεν οργίζεται, ποτέ δεν ζητάει την επιδοκιμασία των ανθρώπων, ποτέ δεν παραδίνεται στην θλίψη, ποτέ και τίποτα δεν φοβάται.

Μπορεί, αλήθεια, να παραδοθεί στη θλίψη εκείνος που προκαταβολικά θεώρησε τον εαυτό του άξιο για κάθε θλίψη; Μπορεί, αλήθεια, να φοβηθεί τις συμφορές εκείνος που προκαταβολικά αυτοκαταδικάστηκε σε συμφορές, εκείνος που βλέπει τις συμφορές σαν μέσο σωτηρίας;

Οι δούλοι του Θεού αγαπούν τα λόγια του συνετού ληστή, που ήταν σταυρωμένος κοντά στον Κύριο, και τα επαναλαμβάνουν στις θλίψεις τους: "Τιμωρούμαστε δίκαια γι' αυτά που κάναμε... Θυμήσου μας, Κύριε, στη βασιλεία Σου". **Κάθε θλίψη την αντιμετωπίζουν με τη συναίσθηση πως είναι άξιοι γι' αυτήν**.

Η ουράνια ειρήνη έρχεται στις καρδιές τους χάρη στα ταπεινά τους λόγια και αισθήματα. Αυτή η ειρήνη προσφέρει το ποτήρι της παρηγοριάς και στον άρρωστο και στον φυλακισμένο και στον κατατρεγμένο από τους ανθρώπους και στον πληγωμένο

από τους δαίμονες.

Το ποτήρι της παρηγοριάς προσφέρεται με τα χέρια της ταπεινώσεως και σ' εκείνον που είναι καρφωμένος σε σταυρό. Ο κόσμος μπορεί να του προσφέρει μόνο "ξύδι ανακατεμένο με χολή".

Ο ταπεινός είναι ανίκανος να αισθανθεί κακία και μίσος. Εχθρούς δεν έχει. Αν αδικηθεί από κάποιον άνθρωπο, αυτόν τον βλέπει σαν όργανο της δικαιοκρισίας ή της πρόνοιας του Θεού.

Ο ταπεινός παραδίνει ολοκληρωτκά τον εαυτό του στο θέλημα του Θεού. Ο ταπεινός ζει όχι αυτονομημένος αλλά μαζί με τον Θεό και εξαρτημένος από τον Θεό.

Ο ταπεινός δεν γνωρίζει την έπαρση, γι' αυτό πάντοτε ζητάει τη βοήθεια του Θεού και αδιάλλειπτα προσεύχεται.

Το καρπερό κλαδί γέρνει προς την γη, λυγίζοντας κάτω από το βάρος των πολλών καρπών του. Το άκαρπο κλαδί υψώνεται προς τα πάνω, αυξάνοντας τα άκαρπα βλαστάρια του.

Ψυχή πλούσια σε ευαγγελικές αρετές, βυθίζεται όλο και πιο πολύ στην ταπείνωση. Στα βάθη αυτής της νοητής θάλασσας βρίσκει πολύτιμα μαργαριτάρια, τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Η υπερηφάνεια είναι πιστό γνώρισμα ανθρώπου κούφιου, γνώρισμα δούλου των παθών, γνώρισμα ψυχής στη οποία η διδασκαλία του Χριστού δεν βρήκε πρόσβαση.

Μην κρίνεις τους ανθρώπους από την εξωτερική τους εμφάνιση. Μη βγάζεις επιπόλαια συμπεράσματα για την υπερηφάνεια ή την ταπείνωσή τους. "Μην κρίνετε επιφανειακά", μας συμβουλεύει ο Κύριος, "να κρίνετε με τα σωστά κριτήρια". "**Από τους καρπούς τους θα καταλάβετε**", δηλαδή από τη διαγωγή τους, από τις πράξεις τους και από τις συνέπειες των πράξεών τους.

"Ξέρω την υπερηφάνεια σου και την κακία της καρδιάς σου", έλεγε στον Δαβίδ ο πλησίον του. Αλλά ο Θεός έδωσε διαφορετική μαρτυρία για τον προφήτη: "Βρήκα τον δούλο μου τον Δαβίδ και με το άγιό μου λάδι τον έχρισα βασιλιά". **Ο Θεός δεν βλέπει, όπως βλέπουν οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι βλέπουν το πρόσωπο, ο Θεός βλέπει την καρδιά**".

Οι επιπόλαιοι κριτές συχνά θεωρούν ταπεινό έναν υποκριτή και τιποτένιο, που επιδιώκει να αρέσει στους ανθρώπους. Αυτός, όμως, στην πραγματικότητα δεν είναι

παρά μια άβυσσος κενοδοξίας. Απεναντίας, υπερήφανο θεωρούν εκείνον που δεν αποζητάει επαίνους ή αναγνώριση από τους ανθρώπους και γι' αυτό δεν σέρνεται δουλικά μπροστά τους. Αυτός είναι αληθινός υπηρέτης του Θεού. Έχοντας γνωρίσει τη θεϊκή δόξα, που αποκαλύπτεται μόνο στους ταπεινούς, οσφράνθηκε τη δυσοσμία της ανθρώπινης δόξας κι έφυγε μακριά της.

"Τι είναι πίστη;", ρώτησαν έναν μεγάλο δούλο του Θεού. Κι εκείνος αποκρίθηκε: "Πίστη είναι το να ζει κανείς με ταπεινοφροσύνη και να έχει ευσπλαχνία".

Η ταπείνωση στηρίζει τις ελπίδες της στον Θεό. Δεν τις στηρίζει στον εαυτό της. Δεν τις στηρίζει στους ανθρώπους. Γι' αυτό η συμπεριφορά της είναι απλή, ειλικρινής, σταθερή, μεγαλειώδης. Τέτοιας λογής συμπεριφορά οι άνθρωποι αυτού του κόσμου, όντας πνευματικά τυφλοί, την ονομάζουν υπερηφάνεια.

Η ταπείνωση δεν εκτιμά καθόλου τα επίγεια αγαθά. Μπροστά στα μάτια της μεγάλος είναι ο Θεός, μεγάλο είναι το Ευαγγέλιό Του. Εκεί είναι προσηλωμένη σταθερά. Την προσοχή της και τη ματιά της δεν την ελκύουν η φθορά και η ματαιότητα. Αυτή την αγία αδιαφορία της προς την φθορά και τη ματαιότητα οι εργάτες της φθοράς και της ματαιότητας την ονομάζουν υπερηφάνεια.

Υπάρχει προσκύνηση αγία, που γίνεται από ταπείνωση, από σεβασμό προς τον πλησίον, από σεβασμό προς την εικόνα του Θεού, από σεβασμό προς τον αδελφό του Χριστού. Και υπάρχει προσκύνηση ψυχοκτόνα, προσκύνηση υστερόβουλη, προσκύνηση ανθραπάρεσκη και συνάμα μισάνθρωπη, προσκύνηση θεομίσητη. Είναι η προσκύνηση που ζήτησε ο σατανάς από τον Θεάνθρωπο με αντάλλαγμα όλα τα βασίλεια του κόσμου και τη λαμπρότητά τους.

Πόσοι δεν είναι και σήμερα εκείνοι που προσκυνούν, για ν' αποκτήσουν επίγεια αγαθά και αξιώματα! Επαινούνται, μάλιστα, για την ταπείνωσή τους από τους ανθρώπους που δέχονται την προσκύνησή τους!

Προσεκτικά παρατήρησε όσους σε προσκυνούν. Το κάνουν, άραγε, από σεβασμό προς τον άνθρωπο; Το κάνουν από αγάπη και ταπείνωση; Ή μήπως η προσκύνησή τους αφενός ικανοποιεί τη δική σου υπερηφάνεια και αφετέρου αποβλέπει στο δικό τους πρόσκαιρο συμφέρον;

Μεγάλε της γης! Προσεκτικά παρατήρησε και συνετά συλλογίσου: Μπροστά σου σέρνονται η κενοδοξία, το ψέμα, η υποκρισία! **Αυτοί που σε προσκυνούν, όταν πετύχουν τον σκοπό τους, θα σε χλευάσουν και με την πρώτη ευκαιρία θα σε προδώσουν.** Τη γενναιοδωρία σου ποτέ μην τη δείχνεις στον κενόδοξο. **Ο κενόδοξος όσο σκυφτός είναι μπροστά στους ανωτέρους του, τόσο θρασύς και απάνθρωπος είναι μπροστά στους κατωτέρους του**. **Πως θα**

καταλάβεις τον κενόδοξο; Από την ιδιαίτερη ικανότητα και επίδοσή του στην κολακεία, την ιδιοτελή εξυπηρετικότητα, το ψέμα και, γενικά, τη φαυλότητα και τη χαμέρπεια.

Ο Πιλάτος παρανόησε τη σιωπή του Χριστού, αποδίδοντάς την σε υπερηφάνεια. "Σ' εμένα δεν μιλάς;", Του είπε. "Δεν ξέρεις πως έχω εξουσία είτε να Σε σταυρώσω είτε να Σε αφήσω ελεύθερο;". Ο Κύριος του εξήγησε ότι σώπαινε από υπακοή στο θέλημα του Θεού, όργανο του οποίου ήταν ο Πιλάτος, μολονότι νόμιζε ότι ενεργούσε με την ελεύθερη βούλησή του. Εξαιτίας της υπερηφάνειάς του ο ηγεμόνας ήταν ανίκανος να καταλάβει ότι μπροστά του στεκόταν η απόλυτη Ταπείνωση, ο σαρκωμένος Θεός.

Την ψυχή που πετά ψηλά, την ψυχή που ελπίζει στα ουράνια, την ψυχή που περιφρονεί τα φθαρτά αγαθά του κόσμου, την ψυχή που δεν γνωρίζει τη φτηνή δουλοπρέπεια και τη χαμέρπεια των ανθρώπων, εσφαλμένα την αποκαλείς υπερήφανη, επειδή δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις των παθών σου. Τίμησε. Αμάν, την ευλογημένη, τη θεάρεστη υπερηφάνεια του Μαρδοχαίου! Αυτό που θεωρείς υπερηφάνεια δεν είναι παρά η αγία ταπείνωση.

Η ταπείνωση είναι ευαγγελική διδασκαλία και ευαγγελική αρετή, είναι το μυστικό ένδυμα και η μυστική δύναμη του Χριστού. Ντυμένος την ταπείνωση ήρθε ανάμεσά μας ο Θεός. **Όποιος από τους ανθρώπους ντυθεί την ταπείνωση, γίνεται όμοιος με τον Θεό**.

'Όποιος θέλει ας με ακολουθήσει", είπε η παναγία Ταπείνωση, "ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθεί". Αλλιώς δεν είναι δυνατό να γίνει κανείς μαθητής και ακόλουθος Εκείνου που "ταπεινώθηκε θελληματικά, υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού", Εκείνου που κάθισε στα δεξιά του Θεού, Εκείνου που είναι ο νέος Αδάμ, ο ιδρυτής του αγίου γένους των εκλεκτών. Στον αριθμό των εκλεκτών συγκαταλέγονται όσοι πιστεύουν στον Χριστό. **Η πίστη σ' Αυτόν, όμως, προϋποθέτει την αγία ταπείνωση και επισφραγίζεται με την αγία αγάπη**. Αμήν.

*(ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΠΡΙΑΝΤΣΑΝΙΝΩΦ, "ΑΣΚΗΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ Β΄",
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: agiatriatha.blogspot.gr)